

La decisió dels jutges davant l'autodeterminació

written by Llorenç Prats | 12 d'agost de 2017

La maquinària judicial (el poder judicial) és una de les principals estructures estatals arreu del món. En el cas espanyol, malgrat la transició espanyola (1978), aquest poder encara arrossega moltes incerteses pel que fa a la seva distància respecte a l'executiu i al legislatiu, sigui per les mateixes persones que l'exerceixen o sigui per l'ambient sociològic espanyol (PP) en què està submergit.

No obstant això, es podria pensar, i recordar, la responsabilitat jurídica que aquestes persones ostenten, i també, atesa la seva autonomia i independència teòrica, la seva aproximació doctrinal i jurisprudencial respecte al dret d'autodeterminació. Aquest discerniment, segons el dret, pot generar alguna sorpresa, en la línia del que va suposar, amb absoluta clarividència, el jutge Santiago Vidal. Per tant, ni la llei del referèndum ni la de transitorietat, si com a tals són desenvolupaments normatius, proporcionals i concisos, de l'exercici del dret d'autodeterminació que tenen els pobles d'acord amb els tractats i les normes internacionals, podrien resultar estranys a més d'un jutge de Catalunya o d'Espanya, per no parlar de les corts internacionals de justícia, i especialment, el Tribunal Europeu de Drets Humans.

Per això, determinats juristes de relleu (Eugeni Gay, Jordi Casas, ...) ja s'estan esgargamellant buscant la manera, impossible, de buidar de contingut jurídic el referèndum d'autodeterminació del pròxim 1 d'octubre, quan alguns juristes igualment afins a aquesta voluntat majoritària, com Montserrat Nebrera o Agustín Luna, ja entenen com inevitable aquesta consulta referendària d'efectes vinculants per l'Estat espanyol i per la comunitat internacional, i directament admeten que el dia 2 d'octubre és el moment de la veritat per

mantenir viva una determinada idea federal o confederal d'Espanya, tan inviabile a hores d'ara, com vulgui el PP.

El dret d'autodeterminació dels pobles pertany als pobles, i el seu exercici està reconegut i establert jurídicament en el context de les democràcies del món. I això ho saben tots els que han llegit i estudiat el que el professor Manuel Díez de Velasco ha ensenyat de forma prodigiosa en els centenars de facultats de dret on el seu és llibre de capçalera. Entre ells hi ha especialment la llarga llista de jutges i magistrats que exerceixen la judicatura amb sentit d'equitat i prudència en l'actualitat. I en això rau precisament l'esforç neguitós i convulsiu d'uns determinats creadors de doctrina jurídica que acaben d'adonar-se que el referèndum d'autodeterminació de Catalunya del pròxim 1 d'octubre és irrefutable jurídicament i absolutament normal d'acord amb el dret internacional públic.

La nacionalitat catalana ja es reconeix a la Constitució espanyola, malgrat la STC de 27 de juny de 2010 sobre l'Estatut català del 2006, i com a tal estableix una base irrevocable sobre la continuïtat del poble que el 1714 va perdre les llibertats nacionals, reconegudes en tots els àmbits del dret públic, i que, en el seu context històric, igualment va ser palès en el procés constituent de les Corts de Cadis de 1812, fins a arribar als fets d'octubre de 1934, entre d'altres, on la comunitat internacional rememora i activa la semblança catalana, com poble que vol refer-se d'una secular violència institucional castellana.

El debat jurídic, per tant, no és balder i és necessari continuar exercint l'opinió que solidifica les posicions doctrinals de jutges i magistrats, per als quals té tanta i tanta importància, ja que revesteix d'autenticitat el seu fil argumental, en l'exposició dels diferents fonaments de dret que suposen el cos determinant d'una sentència o interlocutòria. Per això, fins al darrer minut, del darrer instant, cal continuar explicant i donant raons a totes les àgores i a totes les converses, no sols de la versemblança

jurídica del dret d'autodeterminació del poble català sinó sobretot de la seva eficàcia i executivitat, en tant que dret inalienable que tenen tots els pobles.

Tal vegada, el canonge Jaume Collel, ja ho havia dit: “No captem el dret de viure, dret que no es compra ni es ven, poble que mereix ser lliure, si no l’hi donen, s’ho pren” i aquesta llei, la llei, és **vigent** i totalment inderogable, és el dret d'autodeterminació dels pobles.